

A MEGVÁLTÁS, MINT ISTEN TITKA

Az Édenben kinyilatkoztatott ősevangéliumban már elmondta Isten, hogy van egy terve az emberi család megváltására. Ez a megváltásra vonatkozó isteni terv már megvolt „*a világ megalapítása előtt*” (1Pét 1,18-20), vagyis még az előtt, mielőtt bármit is teremtett volna. Ennek a tervnek a létezése azonban Isten személyes titka volt mindaddig, amíg Édenben az első kinyilatkoztatás által fel nem fedte ennek a létezését. Pál apostol azt írja erről: „*hogy megvilágosítsam mindenknek, miképen rendelkezett Isten ama titok felől, amely elrejtetett vala örök időktől fogva az Istenben*” (Eféz 3,9).

Az első kinyilatkoztatás óta az egész teremtett világ feszült érdeklődéssel figyelte ennek a tervnek a kibontakozását. Úgy az emberek, mint az el nem bukott lények szeretnének előre megismerni belőle minél többet. A teremtett világ azonban nemcsak a kinyilatkoztatásra kíváncsi, hanem arra is, hogy miként valósul meg ez a terv a történelem folyamán, a gyakorlatban. Ebből adódóan „*látványosságai lettünk a világnak, úgy angyaloknak, mint embereknek*” (1Kor 4,9/b). A megváltás tervének kibontakozása folyamán ugyanis az Istennek sokféle bölcsességét és szeretetének valóságát ismerheti meg az egész teremtett világ.

A megváltás titkát Isten részletekben tárja fel és ismerteti meg az emberrel. „*A régiek betelnek, és most újakat hirdetek, mielőtt meglennének, tudatom veletek*” (Ésa 42,9). Viszont semmit sem cselekszik addig, amíg azt meg nem ismertette velünk a prófétákon keresztül. „*Mert semmit sem cselekszik az én Uram, az Úr, míg meg nem jelenti titkát az ő szolgálóinak, a prófétáknak*” (Ám 3,7). Ezeknek az új titkoknak a kijelentésében, vagyis a megváltás tervének megismertetésében a mennyei angyalok is közreműködnek. A megváltásról szóló kinyilatkoztatások középpontjában viszont

minden esetben Jézus Krisztus személye és munkája áll, mint Megváltó és Szabadító. Ezeket az Isten titkát feltáró prófécákat két csoportba oszthatjuk; az egyik csoportot vázlat-prófeciának nevezzük, míg a másikat pillanatkép-prófeciának.

A **vázlat-prófeciák** jellegzetességei között említhetjük azt, hogy minden esetben „*az idők teljességének rendjére*” vonatkozóan adnak kinyilatkoztatást a megváltás eseményeivel kapcsolatban. Ezek a kijelentések viszont nemcsak egy-egy eseményt mondanak el előre, hanem esetenként meghatározzák annak a történelmi idejét is, a beteljesedés időpontját. Különösen Dániel és Jelenések könyveiben találunk ilyen prófécákat. A vázlat-prófeciák minden esetben a megváltási tervvel kapcsolatos események egészéről adnak vázlatos áttekintést, pontos időrendben. Így kaptunk kinyilatkoztatást Dániel könyvében a Messiás színrelépésének és halálának a pontos idejéről.

A **pillanatkép-prófeciák** jellegzetességei között viszont más szempontokat figyelhetünk meg. A prófeciáknak ez a csoportja a megváltás eseményének csak egy-egy apró részletét villantják fel, bizonyos részt célirányosan megvilágítva belőle, de azt erőteljesen hangsúlyozva. Nagyon sok ilyen prófécia található Jézus földi életével és szolgálatával kapcsolatban. Ezekben az esetekben sokszor úgy tűnik, mintha a próféta beszámolójában egy pillanatra képvtáltás történne, mintha egy pillanatra egyáltalán nem oda való dolgot mondana.

Ilyen prófétikus kejeletés az is, amikor Ezékiel próféta Tírus fejedelméről ad isteni kinyilatkoztatást, és eközben hirtelen olyan dolgokat mond, amiket egyáltalán nem lehet Tírusra alkalmazni. „*Embernek fia! Kezdj gyászéneket Tírus királyáról, és mondd neki: Így szól az Úr Isten: Te valál az arányosság pecsétgyűrűje, teljes bölcsességgel, tökéletes*

szépségben. Édenben, Isten kertjében voltál; rakva valál mindenféle drágakövekkel... Valál felkent oltalmazó Kérub; és úgy állattalak téged, hogy Isten szent hegyén valál, tüzes kövek közt jártál” (Ezék 28,12-14). Csak a Szentírás egészének ismeretében tudjuk, hogy itt nem Tírusról van szó, hanem Sátánról.

A pillanatkép próféciák gyakran kapcsolódnak egy-egy hasonló törvényszerűséget mutató korabeli eseményhez, ebből adódóan kettős teljesedésűek. Ilyen kettős teljesedésű Jézusnak az a beszéde is, amit Máté evangéliumának 24. fejezetében mondott Jeruzsálem pusztulásáról és a világ végéről. Jézus két történelmi korról beszél ekkor, de egyetlen beszédben mondta el az eseményeket, és nem mondta meg, hogy melyik vonatkozik Jeruzsálem pusztulására, és melyik fog majd csak a végidőben teljesedni.

Az ószövetségi időben gyakorolt áldozati szertartás és a templomi szolgálat szintén a megváltási tervnek egy-egy részletét volt hívatott bemutatni. A kinyilatkoztatásnak ebben a formájában az ember vizuálisan szemlélhette a szimbolikus cselekményekben mindazt, ami a nagy valóságban is megtörténik. Ugyanakkor élményszerűen is átélhette azt, hogy mit jelent, amikor az ártatlannak kell meghalni a bűnös helyett, hogy a bűnös bocsánatot nyerjen és élhessen.

Isten így akarta fenn tartani az ember emlékezetében, hogy neki, mint Istennek is milyen hatalmas áldozatot kellett meghozni azért, hogy az ember el ne vesszen, hanem élhessen. A megváltás szemléltetésének ezt a módját közvetlenül a bűneset után rendelte el Isten, még az Édenben.